

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשת

אויף צד"ב

לוח עמוד היזמי בזוה"ק לפרשת ויחי

פרשת לך לך		
מ'תוק מדבש	וילגא	יום
שפ	צב ע"ב	ראשון
שפה	צג ע"א	שני
שצ	צד ע"ב	שלישי
שצו	צד ע"א	רביעי
תא	צד ע"ב	חמישי
תז	צה ע"א	שישי
תיא	צה ע"ב	שבת

פרשת ויגש תשפ"א עלון מס' 12 מתוק מדבש י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז 'מתוק מדבש' ת.ד. 5315 ירושלים

התורה הערימה על הבריאה לטובת האדם

בין דאָתא יומא שְתִיתָאָה וְאַצְטְרִיף לְמַבְרִי אָדָם כיון שבא יום הששי והיה צריך לברוא את האדם מן העליונים ומן התחתונים, אָתָת אורִייתָא קמִיה באה התורה לפניו, אָמְרָה קמִי קְדָשָא בְרִיף הוא אמרה לפני הקב"ה, האי אָדָם דָּאָתָ בְּעֵי לְמַבְרִי זה האדם שאתה רוצה לברוא, זְמִין הוא לְאַרְגָּזָא קַמָּךְ עתיד הוא להרגיז אותך בעונותיו, אֲלִמְלָא לָא תֶאֱרִיף רוגְזָא טב לִיה דְּלָא יתְבַרִי אם לא תאריך לו אפך מוטב לו שלא יברא, וכאילו התורה הערימה לומר זה כדי שישׁיב הקב"ה מה שהשיב, אָמַר לָה קְדָשָא בְרִיף הוא וְכִי לְמַגְנָא אֲתַקְרִינָא אַרְךָ אַפִּים אמר לה הקב"ה וכי לחנם אני נקרא ארך אפים בתורה, אם כן אאריך אפי אפילו לרשעים עד שישׁובו, ר"ל מאחר שכל מה שנברא עד עתה שהוא יום הששי שבו נברא האדם הכל נברא ע"י התורה, ובה אני נקרא ארך אפים לכן אאריך אפי עליו, וז"ש אֲלָא כְּלָא בְּאורִייתָא אֲתַבְרִי כל מעשה בראשית וגם האדם נבראו ע"י תורה, וְכִלָּא בְּאורִייתָא אֲשַׁתְכַּלֵּל וכל הבריאה מתחילתה ועד סופה הכל נשתכלל ונשלם ע"י התורה, וענין בריאת העולם בהתורה, הכונה היא הסכמה העליונה של הקב"ה על כל מעשה בראשית, שלא נברא דבר אם לא שכך עלה במחשבתו, וכאילו נטל עצה בתורה שהיא חכמתו יתברך שתסכים לבריאת העולם באופן שנברא.

(דף רה ע"א-ע"ב, ובכיאורינו כרך ד עמ' רפט-רצ)

ע"ט

שוין ביי דעם זעקסטן טאג אין וועלכן דער מענטש איז פאשאפן געווארן, איז דאך אלעס פאשאפן געווארן דורך די תורה, און אין איר ווער איד גערופן 'ארך אפים', דעריבער וועל איד פארלענגערן מיין צארן אויף אים, דאס זאגט ווייטער דער זוהר הקדוש, נאר די גאנצע מעשה בראשית און אויך דער מענטש זענען פאשאפן געווארן דורך די תורה, און די גאנצע בריאה פון אנהייב ביז צום סוף איז אלעס געגרינדעט און ערגענצט געווארן דורך די תורה, און דאס וואס מיר לערנען דא אז דער וועלט איז פאשאפן געווארן דורך די תורה, מיינט מען די הספמה עליונה פונעם אויבערשטן אויפן גאנצן מעשה בראשית, אז קיין זאך איז נישט פאשאפן געווארן נאר דורכדעם וואס עס איז אזוי ארויפגעקומען אינעם מחשבה פונעם אויבערשטן, און עס איז אזוי ווי ער האט גענומען אן עצה פון די תורה וועלכע איז חכמתו יתברך, אז זי זאל צושטימען צום בריאת העולם אויפן וועג וויאזוי עס איז פאשאפן געווארן.

די תורה האט אויבערגעקליגט די בריאה לטובת דעם מענטש

ווען עס איז אנגעקומען דעם זעקסטן טאג און דער אויבערשטער האט געדארפט פאשאפן דעם מענטש פון די עליונים און פון די תחתונים, איז די תורה געקומען פאר אים, און זי האט געזאגט פארן אויבערשטן, דער מענטש וועלכער דו ווילסט פאשאפן, איז אנגעגרייט דך צו דערצערענען מיט זיינע זינד, אויב וועסטו נישט פארלענגערן פאר אים דיין צארן איז בעסער פאר אים אז ער זאל נישט פאשאפן ווערן, און דאס איז אזוי ווי די תורה האט זיך אויבערגעקליגט דאס צו זאגן פרי דער אויבערשטער זאל ענטפערן דאס וואס ער האט געענטפערט, האט דער אויבערשטער געזאגט צו איר, צידען אומזיסט ווער איד אנגערופן אין די תורה 'ארך אפים', אויב אזוי וועל איד פארלענגערן מיין צארן אפילו פאר די רשעים ביז זיי וועלן תשובה טון, דאס הייסט, וויבאלד אז אלעס וואס איז פאשאפן געווארן ביז יעצט וואס מען האלט

העולם הזה הגשמי הוא כדוגמת העולם העליון הרוחני

רבי יצחק ורבי יהודה הוו יתבי ליליא חד ולעאן באורייתא אלו הב' תנאים ישבו לילה אחד ועסקו יחד בתורה, אמר רבי יצחק לרבי יהודה, הא תנינן דכד ברא קדשא בריך הוא עלמא הרי למדנו שכשהקב"ה ברא את העולם, עבד עלמא תתאה פגוונא דעלמא עלאה עשה עולם התחתון הגשמי כדוגמת עולם העליון הרוחני, כי כל מה שיש בעולם הזה למטה יש לו שורש למעלה, שהרי ששה ימים היתה הבריאה כנגד השש ספירות שהם שורש הששה ימים, וכלא דא לקבל דא והכל ברא זה כנגד זה, כדי שיהיה כל דבר של מטה מרכבה למה שלמעלה ממנו, ואיהו יקריה לעילא ותתא וזהו כבודו למעלה ולמטה, כי לא נגלה כבודו רק בבריאת העולם הזה, אמר רבי יהודה לרבי יצחק הדי הוא ודאי כך הוא כדברך, וברא אדם על פלא אבל ברא את האדם למעלה על הכל, כי הוא תכלית הבריאה לפי שעל ידי מעשיו הטובים הוא מקיים את כל העולמות, הדי הוא דכתוב אנכי עשיתי ארץ, ואדם עליה בראתי ומפרש אנכי עשיתי ארץ ודאי זהו דבר פשוט ואין צריך להשמיענו, אלא משמיענו כי מאי טעמא עשיתי ארץ מה הוא הטעם שבראתי את הארץ, בגין דאדם עליה בראתי בשביל לברוא את האדם עליה, דאיהו קיומא דעלמא שהוא קיום העולם, למיהוי פלא בשלימו חד כדי שיהיו כל העולמות בשלימות אחת על ידי האדם כי הוא מקשר עולם התחתון בעולם העליון. (דף רה ע"ב, ובבאורייתו כרך ד עמ' רצד-רצה)

הגוף נתקן ממוקם בית המקדש התחתון, והנשמה מבית המקדש העליון

תא חזי פד ברא קדשא בריך הוא ליה לאדם אכניש עפריה מארבע סטרין דעלמא בא וראה כשברא הקב"ה את אדם הראשון אסף עפרו מארבע רוחות העולם כדי שיכלול את כל המציאות, ולפי הסוד הד' רוחות הם סוד בחינות חסד גבורה תפארת נצח שהם ד' יסודות הרוחניים שהם שורש הד' יסודות הגשמיים, ועבד גרמיה באתר

ע"ט

"אנכי עשיתי ארץ" דאם איז דאך א פשוטע זאך און דער פסוק דארף עס מיר נישט לאזן הערן, נאר דער פסוק לאזט מיד וויסן, וואס איז דער טעם אז איך האב פאשאפן דער וועלט, כדי צו פאשאפן דעם מענטש דערויף, וואס ער איז דער אויפהאלטונג פון דער וועלט, כדי אלע עולמות זאלן זיין מיט איין שלימות דורכן מענטש, וויפאלד ער טוט מקשר זיין דעם עולם התחתון אינעם עולם העליון.

דער גוף איז אנגעראכטן געווארן פונעם ארץ פונעם בית המקדש התחתון. און די נשמה פונעם בית המקדש העליון

קום און זע, ווען דער אויבערשטער האט פאשאפן אדם הראשון, האט ער צוזאמגענומען זיין ערד פון אלע פיר זייטן פון דער וועלט כדי ער זאל ענטהאלטן דעם גאנצן מציאות, און לויטן סוד פון די פיר רוחות, דאס איז דער סוד פון די בחינות חסד גבורה תפארת נצח, וועלכע זענען די פיר יסודות הרוחניים, וואס זיי זענען דעם שרש פון די פיר יסודות הגשמיים, און ער האט געמאכט און אנגעראכטן זיין קערפער אויפן ארץ פונעם בית המקדש של מטה וועלכער איז דער סוד הפלכות, און ער האט אראפגעצויגן אויף אים א נשמת חיים פונעם בית המקדש של מעלה

דער גשמיית'דיגער וועלט איז אזוי ווי דעם שטייגער פונעם רוחניות'דיגער עולם העליון

רבי יצחק און רבי יהודה זענען געזעצן איין נאכט און געלערנט תורה אינאיינעם, האט רבי יצחק געזאגט צו רבי יהודה, מיר האבן דאך געלערנט אז ווען דער אויבערשטער האט פאשאפן דער וועלט, האט ער געמאכט דעם גשמיית'דיגער עולם התחתון אויפן שטייגער פונעם רוחניות'דיגן עולם העליון, ווייל אלעס וואס איז דא אויף דער וועלט דא אונטן האט א שורש אויבן, ווייל די בריאה איז געווען זעקס טעג אונטקעגן די זעקס ספירות וועלכע זענען דער שורש פון די זעקס טעג, און אלעס האט דער אויבערשטער פאשאפן איינס אונטקעגן דעם צווייטן, כדי יעדע זאך פון דא אונטן זאל זיין א מרפכה פאר דאס וואס איז העכער פון אים, ווייל זיין כבוד איז נאר אונטקעגן געווארן מיטן פאשאפן דעם עולם הזה, האט רבי יהודה געזאגט צו רבי יצחק, אזוי איז עס זיכער אזוי ווי דו זאגסט, אבער ער האט פאשאפן דעם מענטש העכער פון אלעס, ווייל ער איז דער תכלית פון די בריאה וויפאלד דורך זיינע גוטע מעשים טוט ער אויפהאלטן אלע עולמות, דאס זאגט דער פסוק "אנכי עשיתי ארץ, ואדם עליה בראתי" [איך האב פאשאפן דער וועלט, און דער מענטש אויף איר האב איך פאשאפן], און דער זוהר הקדוש ערקלערט, דאס אז

דְּמִקְדָּשָׁא לְתַתָּא ועשה ותיקן את גופו במקום בית המקדש של מטה שהוא סוד המלכות, וְאִמְשִׁיךְ עָלֶיהָ נִשְׁמַתָּא דְחַיִּי מִבֵּי מִקְדָּשָׁא לְעִילָא והמשיך עליו נשמת חיים מבית המקדש של מעלה שהוא סוד הבינה, וְנִשְׁמַתָּא אִיהִי פְּלִילָא בְּתַלְת דְּרָגִין והנשמה היא כלולה משלש מדרגות, וכולם היו כלולות בנשמת אדם הראשון, וְעַל דָּא תַּלְת שְׁמֵהֶן אֵינּוּן לְנִשְׁמַתָּא פְּגוּוּנָא דְרָזָא עֲלָאָה ועל כן שלשה שמות הם לנשמה כעין סוד העליון דהיינו כעין שורשם, והם נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה והיינו הנפש ממלכות ורוח מבחינת התפארת ונשמה מבינה, ומפרש נֶפֶשׁ הָא אִוְקְמוּהָ דְאִיהִי תַתָּאָה מִפְּלָא נֶפֶשׁ הִיא מִדְרַגָּה הַתַּחְתּוֹנָה מְכּוּלָּם, כְּמוֹ שֶׁהַמַּלְכוּת הִיא הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁבְכָל עֶשֶׂר סְפִירוֹת, רוּחַ אִיהִי קִיּוּמָא דְשְׁלֵטָא עַל נֶפֶשׁ הַרוּחַ הוּא קִיּוּם הַשּׁוֹלֵט עַל הַנֶּפֶשׁ כְּמוֹ שֶׁקִּיּוּם הַמַּלְכוּת הוּא ע"י הַתַּפְאָרֶת, וְאִיהִי דְרָגָא עֲלָאָה לְקִיּוּמָא עֲלָאָה בְּכֹלָא פְּדָקָא חֲזִי וְהוּא מִדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה עַל הַנֶּפֶשׁ לְקִיּוּם אֹתָהּ בְּכָל צְרִיכָה כְּרָאוּי לָהּ, נִשְׁמָה אִיהִי קִיּוּמָא עֲלָאָה עַל כֹּלָא וְשְׁלֵטָא עַל כֹּלָא הַנִּשְׁמָה הִיא קִיּוּם עֲלִיוֹן עַל הַרוּחַ וְהַנֶּפֶשׁ וְשׁוֹלֵטָת עֲלֵיהֶם, דְרָגָא קְדִישָׁא עֲלָאָה עַל כֹּלָהּ וְהִיא מִדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה לְמַעְלָה עַל כּוֹלָם, וְאֵלִיִּן תַּלְת דְּרָגִין פְּלִילִין בְּהוּ בְּכַנְי נִשְׂא וְאֵלוּ הַגַּ' מִדְרַגּוֹת נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה כְּלוּלֹת בְּכַנְי אָדָם, לְאֵינּוּן דְּזָכָאן לְפּוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיחֻן לֵאלוּ שׁוֹכְנֵי בְּהֵם ע"י עֲבוּדַת בּוֹרָאם.

ומפרש דְּהָא בְּקְדָמִיתָא אִית בֵּיה נֶפֶשׁ כִּי בַתְחִילָה כְּשֶׁנּוֹלַד הָאָדָם זֹכֵחַ לְנֶפֶשׁ, וְאִיהִי תַקּוּנָא קְדִישָׁא לְאַתְתַּקְנָא בְּהַ בְּרַ נֶשׁ וְהִיא תִּקּוּן קְדוֹשׁ לְהַתְתַּקֵּן וְלַהֲשַׁתֵּלֵּם הָאָדָם עַל יְדֵהּ, כִּי הַנֶּפֶשׁ נּוֹתֵנָת כַּח לְאָדָם לְהַטְהֵר מִהַקְלִיפּוֹת, כִּיּוֹן דְּאִתִּי בְּרַ נֶשׁ לְאַתְדַּפְּאָה בְּהֵאִי דְרָגָא כִּיּוֹן שְׁבֵא הָאָדָם לְהַטְהֵר ע"י מִדְרַגָּה זֹו שֶׁל הַנֶּפֶשׁ, אֲתַתַּקֵּן לְאַתְעֲטָרָא בְּרוּחַ הוּא מִתְתַּקֵּן לְהַתְעַטֵּר בְּרוּחַ, דְאִיהִי דְרָגָא קְדִישָׁא דְשְׂרִיא עַל נֶפֶשׁ שֶׁהוּא מִדְרַגָּה קְדוּשָׁה הַשּׁוֹרָה עַל הַנֶּפֶשׁ, וְהֵינּוּ לְאַתְעֲטָרָא בֵּיה בְּרַ נֶשׁ הֵהוּא דְזָכִי לְהַתְעַטֵּר בּוֹ אֹתוֹ הָאָדָם שׁוֹכֵחַ לַכָּךְ.

(דף רה ע"ב-רו ע"א, ובכיאוריניו כרך ד עמ' רצו-רצז)

הַזּוֹכָה לְנִשְׁמָה הוּא הָאָדָם הַשְּׁלֵם

כִּיּוֹן דְּאַסְתַּלַּק בְּהוּ בְּנֶפֶשׁ וְרוּחַ כִּיּוֹן שֶׁנִּתְעַלָּה הָאָדָם ע"י הַנֶּפֶשׁ וְהַרוּחַ, וְעַל וְאַתְתַּקֵּן בְּפּוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיחֵי פְּדָקָא יְאוּת וְנִכְנַס וְנִתְקַן בְּעֲבוּדַת קוּנּוּ כְּרָאוּי לְהִיּוֹת, כִּיּוֹן שְׂרִיא עָלֶיהָ נִשְׁמָה דְרָגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא דְשְׁלֵטָא עַל כֹּלָא אִז שׁוֹרָה עֲלִיו הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא מִדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה קְדוּשָׁה הַשּׁוֹלֵטָת עַל הַכֹּל, בְּגִין לְאַתְעֲטָרָא בְּדְרָגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא

ע"ט

אִין דְּעַר זֹהַר הַקְדוּשׁ עֲרַקְלַעְרַט, וְיִיל אִין אֲנֵהִיב וְעַן דְּעַר מְעַנְמֵשׁ וְעַרְט גְּעַבּוּרִין אִין עַר זֹכָה צו נֶפֶשׁ, אִין דָּאם אִין אַ הִילִיגְעַר תִּיקוּן פְּרִי דְעַר מְעַנְמֵשׁ זָאל אֲנֵגְעֵרֵאכְמֵן אִין עֲרַקְלַעְרַט וְעַרְן דוּרְךְ אִיר, וְיִפְאָלְד דְעַר נֶפֶשׁ גְּעַבְט פֿח פֿאַרן מְעַנְמֵשׁ גְּעַרִינִיגְט צו וְעַרְן פֿון די קְלִיפּוֹת, אִין וְעַן דְעַר מְעַנְמֵשׁ קוּמַט גְּעַרִינִיגְט צו וְעַרְן דוּרְךְ די מְדַרְגָּה פֿונַעם נֶפֶשׁ, וְעַרְט עַר אֲנֵגְעֵרֵאכְמֵן בְּאַקְרוּינִט צו וְעַרְן מִטָּן רוּחַ, וְעַלְכֵּעַ אִין אַ הִילִיגְעַר מְדַרְגָּה וְאִים רוּחַ אִיפֿן נֶפֶשׁ, אִין דָּאם הִיִּסְט, אִז דְעַר מְעַנְמֵשׁ וְעַלְכֵּעַר הָאָט זֹכָה גְּעוּעַן דְעַרְצוּ זָאל בְּאַקְרוּינִט וְעַרְן דְעַרְמִיט.

וְעַר עִם אִין זֹכָה צו אַ נִשְׁמָה. דְעַר אִין דְעַר אָדָם הַשְּׁלֵם

וְיִפְאָלְד דְעַר מְעַנְמֵשׁ וְעַרְט דְעַרְהוּיבֵן דוּרְכֵן נֶפֶשׁ אִין דְעַר רוּחַ, אִין עַר גִּיט אַרִיין אִין עַר וְעַרְט אֲנֵגְעֵרֵאכְמֵן דוּרְכֵן דִּינַעַן זִיין הָאָר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אִין וְיִי עִם דְאַרְף צו זִיין, דְעַמְאַלְטֵם הַעֲרֵשְׁט אִיפֿ אִים די נִשְׁמָה וְעַלְכֵּעַ אִין די הִילִיגְעַר מְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה וְעַלְכֵּעַ הַעֲרֵשְׁט אִיפֿ אִלְעַם,

וְעַלְכֵּעַר אִין סוּד הַבִּינָה, אִין די נִשְׁמָה אִין צוֹאֲמֵנְעִשְׁטֵטְלֵט פֿון דְרִי מְדַרְגּוֹת, אִין זִי אֵלַע זְעַנַעַן גְּעוּעַן אִין די נִשְׁמָה פֿון אָדָם הַרְאִשׁוֹן, אִין דְעַרְפֵּעַר הָאָט די נִשְׁמָה דְרִי גְעַמַעַן, אִין וְיִי דַעַם סוּד הַעֲלִיוֹן וְאִים דָּאם הִיִּסְט אִין וְיִי וְיִי עַר שׁוֹרֵשׁ, אִין זִי זְעַנַעַן נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה, דָּאם הִיִּסְט, דְעַר נֶפֶשׁ פֿון מְלִכּוּת, דְעַר רוּחַ פֿון בְּחִינַת הַתַּפְאָרֶת, אִין די נִשְׁמָה פֿון בִּינָה, אִין דְעַר זֹהַר הַקְדוּשׁ עֲרַקְלַעְרַט, נֶפֶשׁ, דָּאם הָאָבֵן מִיר שׁוֹיִן פֿעַסְטִיגְעִשְׁטֵטְלֵט אִין זִי אִין די גִּידְעַרִיגְסְטֵעַ מְדַרְגָּה פֿון אֵלַע, אִין וְיִי די מְלִכּוּת אִין די גִּידְעַרִיגְסְטֵעַ פֿון אֵלַע עֶשֶׂר סְפִירוֹת, רוּחַ, דָּאם אִין דְעַר קִיּוּם וְעַלְכֵּעַר הַעֲרֵשְׁט אִיפֿן נֶפֶשׁ, אִין וְיִי דָּאם אִיפֿהַאֲלִטִּיגְט פֿונַעַם מְלִכּוּת אִין דוּרְךְ די תַּפְאָרֶת, אִין דָּאם אִין אַ מְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה אִיפֿן נֶפֶשׁ פְּרִי אִיר אִיפֿצוּהַאֲלִמֵּן מִיט אֵלַע אִירַע גְּעַבּוּרִיכֵן אִין וְיִי עִם פֿאַקְט פֿאַר אִיר, נִשְׁמָה, דָּאם אִין דְעַר קִיּוּם עֲלִיוֹן אִיפֿן רוּחַ אִין נֶפֶשׁ אִין עִם הַעֲרֵשְׁט אִיפֿ וְיִי, אִין זִי אִין אַ מְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה וְאִים אִין הַעֲבֵעַר אִיבְעַר זִי אֵלַע, אִין די דְרִי מְדַרְגּוֹת, נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה, זְעַנַעַן אַרִיִּיגְעַרְעַכְנֵט אִין די מְעַנְמֵשׁ, פֿאַר די וְעַלְכֵּעַ הָאָבֵן זֹכָה גְּעוּעַן אִין זִי דוּרְכֵן דִּינַעַן זִייעַר הָאָר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

כדי להתעטר במדרגה עליונה קדושה שהיא אור הבינה, וכדין איהו שלימא דכלא ואז זה האדם הוא בשלימות מכל ההארות של כל הספירות, שהוא שלים בכל סטריין שלם בכל הצדדים, ר"ל שכולל את כל העשר ספירות ע"י הנפש רוח ונשמה שבו, למזפי לעלמא דאתי לזכות לעולם הבא שהוא סוד הבינה, כי אין לבא אל שער המלך שהוא העולם הבא אלא מי שזכה לכל המדרגות, ואיהו רחמימא דקדשא בריהו הוא ואז הוא אהובו של הקב"ה פמה דאת אמר להנחיל אוהבי יש שהוא העולם הבא, ומפרש מאן אינון אוהבי מי הם אוהבי ה', ואמר אלין אינון דנשמתא קדישא בהו אלו הם אשר יש בהם נשמה קדושה.

אמר רבי יהודה לרבי יצחק, אי הכי אם כן הוא כמו שאמרת שמי שזוכה לנשמה הוא אדם השלם, קשה ה'א כתיב והרי כתוב בדור המבול כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגומר מתו, והרי הם היו רשעים גמורים ואיך היתה להם בחי' נשמה, אמר ליה הכי הוא ודאי כן הוא ודאי כמו שאמרתי, דהא לא אשתאר בהו מפל אינון דהו בהו נשמתא קדישא פגון חנוף ירד וכלהו צדיקא כי לא נשאר בעת המבול מכל אלו שהיתה בהם נשמה קדושה כמו חנוך וירד וכל שאר הצדיקים, בגין לאגנא על ארעא דלא ישתצי בגינייהו כדי להגן על הארץ שלא תשחת בזכותם, דהא הוא דכתיב כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל אשר בחרבה מתו פירוש לא שמתו בעת המבול אלא פבר מתו ואסתלקו מעלמא כבר מתו ונסתלקו מן העולם קודם המבול כשהיתה עדיין הארץ חרבה, ולא אשתאר מנהון מאן דיגין על עלמא בההוא זמנא ולא נשאר מהם מי שיגן על העולם שלא יבא המבול.

ע"ט

ווי דו האסט געזאגט אז ווער עם איז זוכה צו א נשמה דער איז דער אדם השלם, איז שווער, עם שטייט דאך אין פסוק ביים דור המבול "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו... מתו", און וויבאלד זיי זענען דאך געווען רשעים גמורים, וויאזוי האבן זיי געהאט די בחינה פון א נשמה, האט ער געזאגט צו אים, עם איז זיכער אזוי ווי איך האב געזאגט, ווייל עם איז דאך נישט געבליבן ביים מבול פון אלע וועלכע האבן געהאט א הייליגע נשמה, אזוי ווי חנוך, ירד און אלע אנדערע צדיקים, פרי צו באשיצן אויף דער ערד אז עם זאל נישט פארדארבן ווערן דורך זייער זכות, דאס זאגט דער פסוק "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מפל אשר בחרבה מתו", דאס הייסט, נישט אז זיי זענען געשטארבן אינדערציט פונעם מבול, נאר, זיי זענען שוין געשטארבן און אוועקגעגאנגען פון דער וועלט פארן מבול, ווען דער וועלט איז נאך אלץ געווען טרוקן, און עם איז נישט איבערגעבליבן פון זיי ווער עם זאל באשיצן אויף דער וועלט אז דער מבול זאל נישט קומען.

פרי באקרוינט צו ווערן מיטן הייליגן מדרגה עליונה וועלכע איז דער אור הבינה, און דעמאלטס איז דער מענטש בשלימות פון אלע הארות פון אלע ספירות, וואס ער איז גאנץ פון אלע זייטן, דאס הייסט, אז ער ענטהאלט אלע עשר ספירות דורך נפש רוח ונשמה וואס זענען אין אים, זוכה צו זיין צו עולם הבא וועלכער איז דער סוד הבינה, ווייל מען קען נישט קומען צום טויער פונעם קעניג וואס דאס איז דער עולם הבא, נאר דער וועלכער האט זוכה געווען צו אלע מדרגות, און דעמאלטס איז ער דער פאליבטער פונעם אויבערשטן, אזוי ווי עם שטייט אין פסוק "להנחיל אוהבי יש" [איך האב אסאך ארבעטן צו מאכן רשען פאר מייעע ליבהאבער], וואס דאס איז דער עולם הבא, און דער זוכה הקדוש ערקלערט, ווער זענען די ליבהאבער פונעם אויבערשטן, זאגט דער זוכה הקדוש, דאס זענען די וועלכע האבן אין זיך א הייליגע נשמה.

האט רבי יהודה געזאגט צו רבי יצחק, אויב עם איז אזוי

הזכר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(ln 7/5)

732.677.0051

פאר
דעליווערי
רופט: